

en disciplinair geistlig Domstol; men dersom han havde gjort sig mere bekendt med, hvorledes en saadan vilde blive sammensat, og hvilke Vanskeligheder der vilde frembyde sig for dens Virksomhed, saa vilde han sikkert komme til at indsee, hvor lidet Udsigt der var til ad den Vej at opnaae de af ham ønskede Resultater, og hvilke mislige Følger der derimod ganske sikkert derved vilde fremkaldes i selve Menighederne. Det var derfor ad en anden Vej, at jeg søgte at virke for det samme Formaal, nemlig ved at aabne Muligheden for paa en lempelig Maade at bevirke Afsagen af Præster, hvor Saadant i Menighedens Interesse var ønskelig. Under den tidligere Tilstand var man nemlig nødt til at beholde alle Præster, hvor gamle, svage og usikkle de end bleve, fordi de efter de tidligere fulgte Regler angaaende deres Pensionering saa godt som ingen anden Udsigt havde ved deres Afgang end at komme under Fattigvæsenet, og man havde dengang ingen anden Vej end den lidet tilfredsstillende, at benytte personelle Capellaner til at bestyre Embedet, uden at de havde dets Indtægter.

Der er endnu blot eet Punkt, jeg skal omtale, nemlig Kirkecommissionens Varighed, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds et Dilettat dvalde ved. Meningerne derom kunne naturligviis være deelte, men naar det ærede Medlem meente, at man maafee nok vilde sørge for, at denne Commission blev benyttet til at opnaae ikke saameget en Vaabenhvile under den kirkelige Strid som en Fred, hvorved han aabenbart meente en fuldkommen Stilstand i vor kirkelige Udvikling, saa kan jeg ikke rigtigt forstaae, hvorledes dette skulde blive Tilfældet. Naar vi nemlig bevilge 5,000 Rbd. for Aaret fra 1ste April 1868 til 31te Marts 1869, saa er der jo ikke en Stilling tilbage til en Kirkecommission efter den 31te Marts 1869, medmindre vi bevilge en Sum paany (S. A. Hansen: Hør!). Ja, dersom vi ville kaste Brag paa vore egne Beslutninger, saa veed jeg ikke, hvor vi skulde søge nogen Betryggelse; vi maae dog, her i Thinget, gaae ud fra, at de Beslutninger, vi tage, ere de rette. Det forekommer mig altsaa, at man kan have god Grund til at sige,

at der igjennem en saadan Commission kan tilveiebringes en Vaabenhvile i den kirkelige Strid, medens der ikke er nogen Grund til at frygte for, at den vilde kunne standse hele den kirkelige Udvikling eller berøve Rigsdagen dens Indflydelse paa denne.

S. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

S. A. Hansen: Det ærede Medlem har virkelig ikke nødig at fortælle mig her, at han ikke lægger saamegen Vægt paa mine Ord, thi han har i mange Aar givet mig tilstrækkeligt Beviis herfor. Derom har jeg saaledes ikke havt nogen Tvivl. Det ærede Medlem maa tilgive mig, jeg troede ikke, at han i en saa alvorlig Sag vilde neblade sig til at spørge, og saameget mindre til at spørge med mig. Dernæst vil det ærede Medlem vist ogsaa tillade mig at vedblive at have min personlige Mening om en Sag, selv om Folkethinget vedtager et Forslag, der hviler paa en anden Anskuelse. Det ærede Medlem maa ikke vente, at hvis Folkethinget vedtager denne Udgift, min personlige Mening derfor bliver en anden — paa ingen Maade. Men det, jeg vilde bemærke, var, at hvis et Fleertal denne Gang finder, at vi maae have en Kirkecommission og vil give Pengene dertil, saa forudsætter jeg, at naar Kirkecommissionen ikke kommer sammen eller efter at være kommen sammen ikke bliver færdig med sine Forhandlinger, vil dette Fleertal ogsaa i et følgende Aar give Penge til en Kirkecommission, og dertil kan jeg ikke være med.

Conseilspræsidenten: I Anledning af nogle Ytringer, der ere fremkomne fra flere Sider, navnlig om Myndigheder udenfor den lovgivende Myndighed, som man skulde tage Hensyn til, skal jeg bemærke, at det efter Regjeringens Stilling til denne Sag er klart, at den ikke har taget noget saadant Hensyn, idet den har sat de to Forslag: Bevillingsforslaget og Forslaget om Valgmenighedsloven, i uadskillig Forbindelse med hinanden. Der fremkom